

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1412/05
29.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Луције Драгојловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији су пуномоћници АБ и АВ, адвокати, против туженог ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат, ради утврђења удела у заједничкој брачној имовини, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 1267/04 од 9. 2. 2005. године, у седници одржаној дана 29. јуна 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр. 1267/04 од 9. 2. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бечеју П.бр.449/00 од 12. 2. 2002. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, те је утврђено да је тужиља власник 293/1000 дела на некретности, уведеној у ГГ, а након премера под парцелом бр. ДД, која се у природи налази у ЋЋ у погледу старе и нове, али недовршене куће, те је тужени ББ дужан трпети да се на основу ове пресуде на ___ дела укњижи као власник овде тужиља АА у земљишним књигама, у року од 15 дана под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева који се односи на право својине и укњижбе те својине у земљишним књигама, а тиче се преко досуђеног дела некретности, као неоснован, а ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 28.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж.бр. 1267/04 од 9. 2. 2005. године одбио жалбе тужиље и туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Новом Саду, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да су парничне странке живе у брачној заједници ефективно 14 година, све до 1990. године када су се развели. Тужиља није била у радном односу, водила је домаћинство, старала се о деци и повремено помагала у пољским радовима. Тужени је за време трајања

брака био у радном односу, а после радног времена радио је код приватних занатлија. У време закључења брака са тужиљом био је власник 4 јутра и 6м2 оранице и 1/3 дела куће његових родитеља у ЕЕ. По закључењу брака са тужиљом, његов отац купио је кућу у ЋЋ коју је преписао на њега, а током трајања брачне заједнице, странке су на овој кући извршиле разне поправке, те су на истом плацу подигле и нову кућу, срушиле старе помоћне објекте и сазидали нове. За изградњу куће, тужени је код своје фирме подигао кредит који је враћен до престанка брачне заједнице.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да заједничку имовину стечену током брака чини имовина описана у ставу првом изреке првостепене пресуде, са назначеним уделима.

Одредбом чл. 321. Закона о браку и породичним односима прописано је да имовина коју су брачни другови стекли радом у току брачне заједнице јесте њихова заједничка имовина. У смислу одредбе чл. 327. истог Закона, брачни другови могу у свако доба споразумно извршити деобу заједничке имовине, а у случају да до споразума не дође, колики је удео сваког брачног друга у заједничкој имовини одређује суд према његовом доприносу оцењујући све околности. При томе ће се, сходно одредби чл. 328. наведеног Закона, водити рачуна не само о личном дохотку и другим приходима сваког брачног друга, већ и о помоћи једног брачног друга другоме, старању о деци, о њиховом вођењу домаћих послова, стварању и одржавању имовине и о сваком другом облику рада и сарадње у управљању, одржавању и повећању заједничке имовине. Ове околности, нижестепени судови су ценили и правилно одредили удео тужиље и туженог у стицању заједничке имовине, ближе означене у изреци првостепене пресуде. Стога, наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених суда нису основани.

Такође ни осталим ревизијским наводима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијаних одлука. Ово стога што кредит подигнут и утрошен у току брачне заједнице за зидање куће представља заједнички допринос оба брачна друга у стицању те имовине. Отплата остатка кредита коју је извршио тужени након развода брака, како то у ревизији истиче, није од утицаја за оцену величине његовог доприноса у стицању куће за чију градњу је подигнут кредит.

У том смислу, тужени је стекао само облигационо правни захтев према тужиљи, те може захтевати да му тужиља накнади тако исплаћени остатак кредита, сразмерно њеном уделу.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу овлашћења из чл. 393. ЗПП у вези одредбе чл. 491. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04), одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

сд